

Warszawa, dnia 3 października 2011 r.

Trybunał Konstytucyjny

Al. Jana Szucha 12 a

00-918 Warszawa

Skarżący: **Bogdan Goczyński**

ul. Majowa 9, Rusiec

05-830 Nadarzyn

Reprezentowany przez:

Radcę Prawnego Marka Zarządkiego

Wpisanego na listę

Okręgowej Izby Radców Prawnych

w Warszawie

Zażalenie

na postanowienie odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej

W imieniu Skarżącego (pełnomocnictwo w aktach) na podstawie art. 49 w związku z art. 36 ust. 4 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym

(Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) wnoszę zażalenie na postanowienie z dnia 20 września 2011 r. w przedmiocie odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej o sygnaturze akt Ts 67/11.

Uzasadnienie

Po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Skarżącego Bogdana Goczyńskiego w sprawie zgodności:

- 1) Art. 58 § 1 i art. 58 § 1 a ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, ze zm.) z art. 48 ust. 1 w związku z art. 18 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej
- 2) Art. 61² § 1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, ze zm.) z art. 18 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej
- 3) Art. 45 § 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.) z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

Trybunał Konstytucyjny postanowił odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. W swoim uzasadnieniu Trybunał Konstytucyjny podniósł, iż rozpatrywana skarga konstytucyjna nie spełnia wymogów warunkujących jej dopuszczalność. Wskazał ponadto, że przedmiotem skargi może stać się wyłącznie przepis stanowiący podstawę ostatecznego rozstrzygnięcia wydanego wobec Skarżącego a zarzuty skargi muszą zaś uprawdopodobniać niekonstytucyjność

kwestionowanej regulacji, co oznacza konieczność, jak wskazał, wywiedzenia z zaskarżonych przepisów określonej normy, powołanie właściwych wzorców konstytucyjnych, zawierających prawa przysługujące osobom fizycznym oraz wskazanie ich wzajemnej niezgodności.

Trybunał Konstytucyjny odwołując się do skarżonych przepisów art. 58 § 1 i art. 58 § 1 a ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, ze zm.) z art. 48 ust. 1 w związku z art. 18 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wskazał na okoliczność braku innego ostatecznego orzeczenia, które było by wydane w jego sprawie na podstawie art. 58 § 1 k.r.o. ponadto wskazał że Skarżący wbrew wymogom wynikającym z art. 47 ust. 1 pkt ustawy o TK, nie wskazał sposobu naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw. Należy zauważyć, że zarówno w Skardze Konstytucyjnej oraz w Piśmie z dnia 26 maja 2011, które stanowiło wykonanie zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego Skarżący wskazał wszystkie okoliczności, na których brak powołuję się Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu odmawiającym nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Skarżący wskazał ostateczne orzeczenia o przysługujących jemu prawach i wolnościach konstytucyjnych, które były zawarte w przesłanym wyroku Sądu Okręgowego z dnia 15 września 2008 r. oraz w wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 21 października 2010 r. Skarżący wskazał również prawa konstytucyjne, które zostały naruszone poprzez wydanie ostatecznego orzeczenia. Skarżący poruszył również kwestie art. 58 § 1 oraz § 1a k.r.o., wskazując naruszenie praw konstytucyjnych oraz wskazał, że przepisy powyższe zakładają w przypadku rozwodu, jako rzecz naturalną, ograniczenie władzy rodzicielskiej jednemu z rodziców, a kwestie wspólnej opieki art. 58 § 1a k.r.o. traktuje jako przypadek szczególny, wymagający porozumienia stron i zgody sądu. Skarżący wskazał, iż ograniczenie władzy rodzicielskiej powinno wymagać szczególnych i wyraźnie określonych okoliczności, a opieka wspólna powinna stanowić normę. Prawo powinno – zgodnie z Konstytucją RP – obligować

obojsza rodziców do wspólnej opieki nad własnym potomstwem a władza państwowa powinna integrować dopiero w przypadku rażącego zaniedbania takiego obowiązku i zagrożenia dobra dziecka. Skarżący podniósł również, iż przepisy kodeksu rodzinnego i opiekuńczego oraz praktyka jego stosowania, stoją w sprzeczności z wymienionymi normami Konstytucji oraz, że art. 7 Konstytucji jasno precyzuje obowiązek formułowania prawa w taki sposób aby realizowało ono założenia Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny odwołując się do art. 61² § 1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, ze zm.) z art. 18 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wskazał, że ustanowiona w art. 18 Konstytucji ochrona małżeństwa i wartości rodzinnych nie może abstrahować od innych zasad i wartości konstytucyjnych wyrażonych w art. 30, 31 ust. 1 i 2 oraz 33 ust. 1 Konstytucji. Trybunał wskazał również, że istotą związku małżeńskiego jest równość praw i obowiązków małżonków, a zasada ta wynika z art. 33 ust. 1 Konstytucji a dodatkowo jej przestrzeganie gwarantuje prawo międzynarodowe, powołując się tym samym na przepisy art. 23 ust. 4 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych. Trybunał Konstytucyjny wskazał, iż kwestionowany przez Skarżącego przepis dotyczy kolizji żądań zgłoszonych przez strony postępowania sądowego, która została rozwiązana w ten sposób, że pierwszeństwo zostało przyznane żądaniu rozwodu, które jest rozpatrywane w pierwszej kolejności.

Trybunał Konstytucyjny wskazał, że ratio legis przyjętego rozwiązania kolizji żądań, poza koniecznością dostosowania do przepisów k.p.c., wynikała z woli ustawodawcy utrzymania dotychczasowego statusu instytucji rozwodu, w tym sensie, by wprowadzenie do k.r.o. instytucji separacji nie doprowadziło do zablokowania orzekania rozwodu czy choćby do ograniczenia lub utrudnienia jego orzeczenia w porównaniu z sytuacją sprzed wejścia w życie noweli z 1999 r. Trybunał Konstytucyjny wskazał również, że za przyjęciem takiego rozwiązania przemawiają względy ekonomii. W uzasadnieniu tym Trybunał wskazał również, że analizowana

skarga nie zawiera wskazania, w jaki sposób konstytucyjne prawa i wolności Skarżącego wynikające z art. 18 Konstytucji zostały naruszone i na czym polega niekonstytucyjność zakwestionowanego przepisu z konstytucyjną regulacją dotyczącą ochrony małżeństwa.

Skarżący za pośrednictwem pełnomocnika pismem z dnia 27 maja 2011 r., tym samym wykonując zarządzenie sędziego Trybunału Konstytucyjnego wskazał, jakie konstytucyjne prawa lub wolności zostały naruszone ostatecznym rozstrzygnięciem na podstawie art. 61²§ 1 k.r.o. Skarżący podniósł iż dotyczy ono naruszenia prawa do posiadania rodziny poprzez faworyzowanie rozwodów oraz brak ochrony i opieki nad małżeństwem oraz rodzicielstwem. Związek małżeński jest umową o szczególnym znaczeniu, ponieważ ma on znaczenie nie tylko dla partnerów ale przede wszystkim dla dzieci urodzonych z tego związku. Wskazał również, iż obowiązkiem państwa powinna być dbałość o stabilność rodziny. Rozwód powinien być orzekany jedynie w sytuacji zagrożenia dla stron związku lub ich dzieci. Tymczasem art. . 61²§ 1 k.r.o. stanowi, że „jeżeli jeden z małżonków żąda orzeczenia separacji, a drugi orzeczenia rozwodu i żądanie to jest uzasadnione, sąd orzeka rozwód”. Skarżący wskazał, że tak skonstruowany przepis kodeksu rodzinnego i opiekuńczego narusza prawo do ochrony małżeństwa.

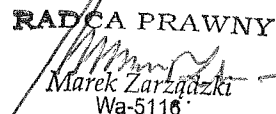
Trybunał Konstytucyjny odmawiając nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej skarżonego art. 45 § 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.) z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej nie wskazał w uzasadnieniu podstaw do odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie, która dotyczyła art. 45 § 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych z art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto w uzasadnieniu stwierdził, iż pełnomocnik Skarżącego pismem z dnia 27 maja 2011 r. doprecyzował naruszone konstytucyjne

prawa Skarżącego, poprzez wskazanie niezgodności art. 45 § 1 i 2 u.s.p. z art. 45 Konstytucji w zakresie w jakim narusza prawo do sądu rozumiane jako prawo do sprawiedliwego, jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.

Skarżący wskazał, iż konstytucyjne prawo do sprawiedliwego sądu nakłada wymóg stałego składu sądu przez czas trwania procesu. Jest to konieczne chociażby ze względu na wymóg pełnej znajomości rozpatrywanej sprawy.

W związku z powyższym wnoszę o uchylenie zaskarżonego postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 września 2011 r. w całości oraz o nadanie dalszego biegu skardze konstytucyjnej, sygnatura akt: Ts 67/11.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO
Zarządcki Marek
ul. Pelczyńskiego 20 lok. 18
★★★ 01-471 Warszawa ★★★
NIP: 526-121-70-72, REGON: 141426103

RADCA PRAWNY

Marek Zarządcki
Wa-5116

.....